

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-58/01 Solvay przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 marca 2010 r. przez Solvay SA

(Sprawa C-110/10 P)

(2010/C 161/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: P.A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- połączenie, celem łącznego rozpoznania, niniejszego odwołania z odwołaniem wniesionym przez Solvay SA od wyroku Sądu wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-57/01;
- uchylenie wyroku wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r.;
- w konsekwencji ponowne zbadanie skargi w zakresie, w jakim wyrok zostanie uchylony, i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2000 r. w całości;
- uchylenie grzywny w wysokości 2,25 mln EUR albo bardzo istotne obniżenie jej kwoty celem naprawienia poważnej szkody poniesionej przez wnoszącą odwołanie wskutek niezwykle długiego czasu trwania postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, który dzieli się na pięć części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie prawa do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie. Solvay zarzuca Sądowi w szczególności, że nie dokonał ogólnej oceny terminu, wliczając do niego zarówno etap administracyjny, jak i sądowy postępowania (pierwsza część), że nie wziął pod uwagę czasu trwania postępowania przed Sądem (druga część), że uzależnił wyciągnięcie konsekwencji z przekroczenia rozsądnego terminu od wykazania konkretnego naruszenia jej prawa do obrony, podczas gdy obie zasady są niezależne i odrębne (trzecia część), że orzekł, iż w niniejszej sprawie nie doszło do takiego naruszenia (czwarta część) i że przeinaczył okoliczności faktyczne danego przypadku, ponieważ uznał, że wnosząca odwołanie zrezygnowała z wniesienia, tytułem żądania ewentualnego, o

obniżenie grzywny ze względu na przekroczenie rozsądnego terminu (piąta część), podczas gdy Solvay wyraźnie wniosła o uchylenie lub przynajmniej obniżenie grzywny z tego tytułu.

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z pięciu części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd jej prawa do obrony, jako że nałożył on na nią obowiązek wykazania, że zagubione przez Komisję dokumenty z akt sprawy mogły być przydatne do jej obrony (pierwsza część). Nie można bowiem wykluczyć z urzędu, w braku pobieżnego zbadania akt sprawy, że omawiane dokumenty mogły mieć wpływ na decyzję wydaną przez Komisję (druga i trzecia część). Ponadto wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że orzekł w zaskarżonym wyroku, iż nie wykazała ona, że zaginione dokumenty mogły być przydatne do jej obrony, wskazując, że wnosząca odwołanie nie podniosła przed Sądem zarzutu służącego podważeniu istnienia porozumienia, co mogła uczynić nawet w braku dostępu do akt sprawy, podczas gdy wnosząca odwołanie podniosła ten zarzut przed Komisją i nikt nie jest już w stanie ustalić treści zaginionych dokumentów (czwarta część). Wreszcie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w ogóle nie zainteresował się zaginionymi dokumentami, ponieważ odrzucił już zarzut co do istoty podniesiony przez nią w przedmiocie braku wpływu na handel między państwami członkowskimi, podczas gdy nie zna on treści zaginionych dokumentów, w związku z czym nie może wykluczyć, iż owe dokumenty pozwoliłyby wnoszącej odwołanie na zaprezentowanie dodatkowych argumentów, a nawet na przedstawienie zupełnie nowych zarzutów, zarówno co do istoty, jak i co do kwoty grzywny lub co do prawidłowości postępowania (piąta część).

W ramach zarzutu trzeciego, będącego ostatnim zarzutem odwołania, Solvay wskazuje na naruszenie jej prawa do bycia wysłuchaną po stwierdzeniu przez Sąd nieważności pierwszej decyzji nakładającej na nią grzywnę i przed wydaniem przez Komisję zaskarżonej decyzji. Sąd nie ustosunkował się bowiem w zaskarżonym wyroku do jej skargi o stwierdzenie nieważności i odmówił uznania istnienia po stronie Komisji obowiązku wysłuchania danego przedsiębiorstwa, gdy we wcześniejszym wyroku Sądu stwierdzono nieprawidłowość proceduralną, która miała wpływ na czynności przygotowawcze.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2009 r. w sprawie T-156/04 Électricité de France (EDF) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 marca 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-124/10 P)

(2010/C 161/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier, B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: *Électricité de France (EDF)*, Republika Francuska, Iberdrola SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2009 r., doręczonego Komisji w dniu 16 grudnia 2009 r., w sprawie T-156/04 EDF przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd:
 - stwierdził nieważność art. 3 i 4 decyzji Komisji C 2003/4637 z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwu EDF oraz sektorowi elektrycznemu i gazowemu (C 68/2002, N 504/2003 i C 25/2003);
 - obciążył Komisję własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez *Électricité de France (EDF)*;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu. Wbrew temu, co wynika z zaskarżonego wyroku, Republika Francuska nie dokonała bowiem konwersji wiarygodności podatkowej na kapitał, ale przyznała po prostu EDF pomoc w formie zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych. Dokapitalizowanie EDF jako takie nie zostało uznane w zaskarżonej decyzji za pomoc państwa; Komisja uznała, że jedynie jego skutki podatkowe stanowiły pomoc państwa.

W ramach zarzutu drugiego, który dzieli się na cztery części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż działania podjęte w niniejszym przypadku przez rząd francuski stanowiły zachowanie rozsądnego inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę, zgodnie z którą rozróżnienie między państwem-akcjonariuszem a państwem sprawującym władzę publiczną zależy głównie od celu realizowanego przez państwo, jakim jest w niniejszej sprawie dokapitalizowanie EDF, a nie od obiektywnych i możliwych do sprawdzenia elementów. Po pierwsze, Trybunał wielokrotnie przypominał, że art. 87 ust. 1 WE nie dokonuje rozróżnienia na podstawie przyczyn i celów interwencji państwa. Po drugie, kryterium bazujące na zamiarze państwa jest bardzo niestosowne do dokonania oceny istnienia pomocy państwa, ponieważ takie kryterium jest, ze względu na sam jego charakter, subiektywne i dyskusyjne.

W drugiej kolejności Komisja zarzuca Sądowi, iż nie oparł swej analizy na badaniu porównawczym dotyczącym, z jednej strony, zachowania, jakie podjąłby w podobnych okolicznościach rozsądny inwestor prywatny, który nie posiada uprzywilejowanej pozycji, a z drugiej strony, zachowania podjętego w niniejszej sprawie przez państwo francuskie korzystające z prerogatyw władzy publicznej.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok narusza zasadę równego traktowania przedsiębiorstw publicznych i prywatnych, pozwalając w ten sposób na korzystniejsze traktowanie podatkowe państwa, w tym spółek, w których państwo nie jest jedynym akcjonariuszem.

Wreszcie zdaniem Komisji Sąd naruszył zasady dotyczące rozkładu ciężaru dowodu w zakresie stosowania zasady rozsądnego inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, podczas gdy jednocześnie uwzględnił okoliczności zaistniałe po wydaniu decyzji, której nieważność stwierdzono.

—————

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 9 marca 2010 r. — Merck & Co Inc przeciwko Deutsches Patent- und Markenamt

(Sprawa C-125/10)

(2010/C 161/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Merck & Co Inc

Strona pozwana: Deutsches Patent- und Markenamt

Pytanie prejudycjalne

Czy można wydać dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych⁽¹⁾, jeżeli okres, który upłynął pomiędzy datą dokonania zgłoszenia patentu podstawowego a datą pierwszego zezwolenia na obrót produktem we Wspólnocie, jest krótszy niż pięć lat?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (wersja ujednolicona), Dz.U. L 152, s. 1.